

J.P. VASWANI

IT'S ALL A MATTER OF ATTITUDE!

Thái độ Sống

*tạo nên
tất cả!*

First News

NHÀ XUẤT BẢN TỔNG HỢP TP. HỒ CHÍ MINH

- Hãy mua sách in hợp pháp để ủng hộ các Đơn vị xuất bản và các Tác giả.

LỜI GIỚI THIỆU

“Chúng ta lựa chọn thái độ, và thái độ làm nên con người.”

- Dennis Waitley

Cuộc sống ngày càng trở nên hối hả, và theo đó, con người chúng ta ngày càng có nhiều nhiệm vụ và mục tiêu phải hoàn thành. Cuộc sống tất bật này đã khiến nhiều người cảm thấy mệt mỏi và đôi lúc gần như không thể kiểm soát được đời sống của chính mình. Những lúc ấy, không ít người đã tự hỏi: Cuộc sống là gì và làm thế nào để có được một cuộc sống như mong muốn?

Thái độ sống là khởi nguồn của mọi thành công hay thất bại của con người. Quả thật, tất cả những gì chúng ta gặp phải trong cuộc sống đều bắt đầu từ chính thái độ sống của chúng ta. Nếu bạn có một thái độ sống đúng đắn và tích cực, thì mọi cảm xúc tiêu cực như sợ hãi, lo lắng, ghen ghét, thất vọng... đều sẽ được loại bỏ. Ngược lại, bạn sẽ tự giam mình trong những dòng cảm xúc tiêu cực và cuối cùng sẽ bị chúng đánh bại.

Từ kinh nghiệm và hiểu biết của mình, J. P. Vaksyani đã mang đến một phương pháp hữu hiệu giúp độc giả biết cách thay đổi thái độ để từ đó làm chủ cuộc đời mình. Không đưa ra lời giáo huấn suông, J. P. Vaswani đã giải thích và làm sáng tỏ những ẩn ý trong mỗi câu chuyện, giúp độc giả dễ dàng nắm bắt cũng như vận dụng vào cuộc sống của mình.

Được chọn lọc từ những bài diễn thuyết cùng kinh nghiệm sống của tác giả, **Thái độ sống tạo nên tất cả** tập hợp những câu chuyện viết về niềm tin và thái độ sống của con người. Những câu chuyện sâu sắc trong cuốn sách này có thể giúp chúng ta hình thành nên những suy nghĩ tích cực và một thái độ sống đúng đắn.

Chúc bạn có được cuộc sống như mong muốn từ việc điều chỉnh thái độ sống của mình!

- First News

Bìa 4

Từ kinh nghiệm và hiểu biết của mình, J. P. Vaksyani đã mang đến một phương pháp hữu hiệu giúp độc giả biết cách thay đổi thái độ để từ đó làm chủ cuộc đời mình. Những câu chuyện sâu sắc trong cuốn sách này có thể giúp độc giả hình thành nên những suy nghĩ tích cực và có được thái độ sống đúng đắn.

“Không ai có thể đem đến sự yên bình thanh thản cho bạn ngoài chính bản thân bạn.”

- Ralph Waldo Emerson

“Ý nghĩa của cuộc sống không phải nằm ở chỗ nó đem đến cho ta điều gì, mà ở chỗ ta có thái độ với nó ra sao; không phải ở chỗ điều gì xảy ra với ta, mà ở chỗ ta phản ứng với những điều đó như thế nào.”

- Lewis L. Dunnington

Thái độ quyết định cuộc sống

Khi S. Radhakrishnan⁽¹⁾ có chuyến viếng thăm Hoa Kỳ đầu tiên với tư cách Tổng thống Ấn Độ, bầu trời Washington chào đón ông với thời tiết khá xấu cùng những đám mây đen kịt. Lúc Radhakrishnan bước xuống máy bay thì trời đổ mưa như trút.

Tổng thống Mỹ khi đó là John F. Kennedy đón Radhakrishnan bằng một cái bắt tay thân mật cùng với nụ cười rạng rỡ trên môi. Ông nhã nhặn nói:

– Tôi rất lấy làm tiếc khi chuyến viếng thăm của ngài lại diễn ra trong thời tiết xấu như thế này.

Tổng thống Ấn Độ mỉm cười, bảo:

– Thưa ngài! Chúng ta không thể thay đổi được những điều tồi tệ, nhưng chúng ta lại có thể thay đổi thái độ của mình đối với chúng!

Câu nói này của S. Radhakrishnan đã khiến tôi nhớ lại một câu chuyện mà tôi đã biết cách đây vài năm. Khi ấy, tôi còn ở Delhi và được hãng Doordarshan mời tới tham quan phim trường của họ. Tại đây, tôi gặp được một người đàn ông kỳ lạ, người trước đó đã mất đi đôi tay trong một vụ tai nạn thảm khốc. Thế nhưng, vượt qua bất hạnh của mình, ông vẫn giữ được thái độ tích cực và lạc quan hiếm thấy. Ông cố gắng luyện tập để đôi chân của mình cũng nhanh nhẹn và hữu ích như đôi tay, và lúc ấy ông đang là cộng tác viên cho một vài tờ báo địa phương. Với gương mặt rạng rỡ, ông bảo tôi:

– Tôi kiếm được 500 rupee² mỗi tháng. Điều đó chứng tỏ tôi có thể tự chăm lo cho mình và không phải là gánh nặng của bất kỳ ai.

Nhưng đây không phải là câu chuyện duy nhất mà tôi biết. Một ngày nọ, khi đang ở thành phố Pune, tôi tình cờ gặp một người đàn ông đã mất đi đôi chân của mình.

Thấy vậy, tôi mạo muội hỏi thăm:

– Chuyện gì đã xảy ra với ông vậy?

– Không có chuyện gì cả! Tôi sinh ra đã như thế này rồi. – Ông đáp.

– Thế ai là người chăm sóc ông hàng ngày không? – Tôi lại hỏi ông.

– Mẹ tôi! – Người đàn ông tự hào đáp.

Tôi tiếp tục hỏi:

– Ông có thấy khó khăn hay bất tiện khi di chuyển không?

Thật lạ là người đàn ông ấy không hề tỏ ra khó chịu trước những câu hỏi có vẻ tò mò của tôi. Ngược lại, ông còn đáp lời rất nhiệt tình và có phần hài hước:

– Vậy anh có thấy khó khăn hay bất tiện khi mình không có đôi cánh không? Anh có nghĩ sẽ rất tuyệt vời nếu anh có thể tự bay với đôi cánh của mình thay vì phải di chuyển bằng máy bay không?

– Vấn đề chỉ là thói quen suy nghĩ thôi, anh bạn ạ! – Ông ấy nói tiếp. – Nếu anh phàn nàn thì cuộc sống sẽ luôn khiến anh cảm thấy phiền lòng. Nhưng liệu anh có tận hưởng được cuộc sống không nếu anh luôn bị bủa vây bởi những lời than phiền và bực dọc như thế? Chắc chắn là không rồi. Hãy tin tôi, chỉ có thái độ của chúng ta mới là điều đáng quan tâm thôi.

Chính thái độ của bạn sẽ quyết định cuộc sống của bạn bất hạnh hay vui sướng. Và tôi tin rằng bạn luôn biết mình nên chọn lựa thái độ nào để cuộc sống của mình luôn tươi đẹp, phải không?

⁽¹⁾ S. Radhakrishnan (1888 – 1975): Tiến sĩ, nhà hiền triết, Tổng thống Ấn Độ từ 1962 – 1967.

⁽²⁾ Rupee: Đơn vị tiền tệ của Ấn Độ. 1 rupee có giá trị tương đương 0,02 USD.

Thái độ tạo nên cơ hội

Một hãng giày nổi tiếng thế giới định mở chi nhánh tại một đất nước xa xôi nọ. Giám đốc của hãng giày này quyết định cử hai nhân viên khảo sát thị trường đến đấy để xem xét tình hình. Sau 24 giờ, ông nhận được hai báo cáo hoàn toàn trái ngược nhau.

Nhân viên thứ nhất buồn bã thông báo: *“Thưa ngài! Vùng đất này hoàn toàn không thích hợp cho công việc kinh doanh của chúng ta. Người dân ở đây không có thói quen mang giày. Tôi nghĩ tốt nhất chúng ta hãy quên ý định mở thêm nhà máy ở đây đi. Ngày mai tôi sẽ đáp chuyến bay sớm nhất để trở về”.*

Trong khi đó, nhân viên thứ hai lại phấn khởi báo cáo: *“Thưa ngài! Nơi này sẽ là thị trường đầy tiềm năng mà chúng ta cần phải sớm khai thác vì người dân ở đây thậm chí còn không biết giày là gì. Chúng ta nên gấp rút xây dựng một nhà máy ở đây và tôi tin rằng chắc chắn chúng ta sẽ thành công!”.*

Có lẽ không cần nói thì bạn cũng nhận ra thái độ tích cực và lạc quan có thể tạo nên sự khác biệt như thế nào!

Đừng tiên đoán những điều chưa đến

Một người mẹ đã hết sức lo lắng khi cô con gái của bà về nhà muộn. Bà nghĩ đến những tình huống xấu có thể xảy đến với cô con gái bé bỏng của mình. Sau nhiều giờ chờ đợi trong lo lắng, 9 giờ tối, bà quyết định gọi điện đến các bệnh viện trong thành phố để kiểm tra xem liệu con gái bà có nhập viện ở đấy hay không. Và khi bà chuẩn bị nhắc máy gọi cho cảnh sát thì con gái bà hớn hờ bước vào nhà, miệng ngân nga một điệu nhạc quen thuộc. Cô bé không biết rằng việc trở về của mình đã giúp mẹ trút bỏ được cảm giác nặng nề trong lòng suốt nhiều giờ qua.

Sau khi trấn tĩnh, bà hỏi con gái:

– Con đã ở đâu suốt từ chiều đến giờ vậy? Con có biết là mẹ đã lo lắng như thế nào trong suốt mấy tiếng vừa qua không?

Vẫn một thái độ phấn khởi và hân hoan như khi bước vào nhà, cô con gái tươi cười đáp:

– Ôi mẹ! Sao mẹ lại quan trọng hóa vấn đề như vậy? Con chỉ tình cờ gặp lại cô bạn học cũ Leela và chúng con đã cùng nhau ôn lại kỷ niệm ngày trước mà đến quên cả thời gian thôi mà. Mẹ xem này, giờ con đã về nhà rồi mà!

Trên thực tế, việc tiên liệu trước những rắc rối chưa xảy ra thường chỉ mang đến cho chúng ta những lo lắng không cần thiết. Trong tiếng Anglo-Saxon, từ “lo lắng” có nghĩa là “có hại” và “sói”. Tuy rằng một chút lo lắng có thể giúp ta đề cao cảnh giác và chuẩn bị tinh thần cho những điều không hay, nhưng việc lo lắng thái quá thường giống như một con sói hung hãn, không ngừng cấu xé tâm trí chúng ta.

Một câu chuyện cổ tích kể rằng một thiên thần đang dạo trên đường thì nhìn thấy một người đàn ông đang mang trên lưng chiếc túi rất nặng. Thiên thần bước về phía người đàn ông, cất tiếng hỏi thăm:

– Này anh bạn! Anh đang mang vật gì trên lưng thế?

Người đàn ông thở dài ngao ngán:

– Tôi đang mang những lo lắng của tôi! Đây quả là một gánh nặng khủng khiếp!

– Anh có thể đặt chiếc túi xuống để tôi nhìn thấy những lo lắng của anh được không? – Thiên thần đề nghị.

Người đàn ông đặt chiếc túi xuống; thiên thần nhìn vào nhưng chẳng thấy gì cả: Đó chỉ là một chiếc túi trống rỗng!

Trên thực tế, người đàn ông ấy đang nhọc lòng với hai nỗi lo lớn: lo cho những gì đã xảy ra ngày hôm qua và những gì sẽ xảy đến vào ngày mai!

Thiên thần nhìn người đàn ông, khuyên:

– Anh chẳng có nỗi lo lắng nào cả. Vì thế, hãy quẳng chiếc túi ấy đi.

Câu chuyện này giúp tôi nhớ đến câu châm ngôn sau: “Nếu bạn gặp rắc rối, cách tốt nhất để nhận thêm sự lo lắng là nhân nó lên”.

Trái tim tôi đã đến đó trước!

Người đàn ông nọ quyết định thực hiện một chuyến hành hương đến một ngôi đền trên đỉnh Himalaya vào mùa đông. Bất chấp thời tiết lạnh giá, ông vẫn kiên trì thực hiện chuyến đi của mình.

Trên đường đi, ông gặp một người khách bộ hành khác. Hai người vừa đi vừa trò chuyện. Sau khi nghe mục đích chuyến đi của ông, người kia can ngăn:

– Anh bạn ơi! Làm sao anh có thể đến được ngôi đền ấy trong thời tiết giá lạnh như thế này?

Người hành hương nhìn người bộ hành rồi vui vẻ trả lời:

– Không sao đâu anh bạn ạ! Tôi sẽ đến được đó rất dễ dàng vì trái tim tôi đã đến đó trước rồi!

Bên trong mỗi người đều ẩn chứa một sức mạnh khổng lồ có thể giúp chúng ta vượt qua mọi trở ngại và vươn tới thành công. Và điều ta cần làm để duy trì nguồn sức mạnh to lớn ấy là phải tin vào chính mình.

Không hồi âm!

Một ngày nọ, có một người đàn ông luống tuổi đến gặp tôi với thái độ giận dữ. Ông hỏi tôi bằng giọng gay gắt:

– Tại sao tôi đã viết cho ông rất nhiều thư mà ông lại không hồi âm cho tôi lấy một lá! Thế là thế nào?

Tôi hết sức ngạc nhiên trước lời kết tội của ông vì tôi luôn cố gắng hồi âm cho tất cả thư từ mà tôi nhận được. Vì thế, tôi đã trả lời rằng tôi không nhận được bất cứ lá thư nào của ông cả.

– Rõ ràng tôi đã gửi cho ông tất cả là năm lá thư. – Người đàn ông khẳng định.

Thế rồi cuối cùng, mọi chuyện cũng được làm sáng tỏ. Cô con gái của ông cho tôi biết là ông đã viết cho tôi năm lá thư nhưng lại không gửi đi bất kỳ lá nào.

Đôi khi, những lời cầu nguyện của chúng ta cũng giống như những lá thư không bao giờ được gửi ấy. Và vì không được gửi đi nên chúng cũng không bao giờ được hồi âm. Thế nhưng, bạn đừng vội thất vọng vì một khi những lời cầu nguyện của bạn được gửi đến đúng nơi và xuất phát từ trái tim của bạn thì nhất định nó sẽ được hồi âm. Tuy nhiên, trong nhiều trường hợp, lời cầu nguyện của bạn sẽ không nhận được hồi đáp nếu nó quá lố bịch và vô lý.

Cách đây vài năm, tôi đã nhận được một lá thư từ một người xa lạ. Nội dung lá thư như sau: *“Tôi đã được nghe kể về những hoạt động từ thiện của hội Sadhu Vaswani và tôi thật sự mong muốn nhận được sự giúp đỡ của các ngài. Xin hãy gửi cho tôi mười triệu rupee. Tôi hiện rất cần số tiền này”*.

Thật là một lời đề nghị hết sức vô lý và khiếm nhã! Và trong trường hợp này, hẳn bạn cũng biết chúng tôi đã làm gì với nó, phải không?

Tin tưởng và Gặt hái

Walter Davis là một vận động viên vĩ đại của Hoa Kỳ và anh đã đạt được mọi thứ nhờ vào lòng tin của mình.

Khi còn bé, Davis mắc phải một căn bệnh hiểm nghèo và các bác sĩ dự đoán anh sẽ không thể đi lại được nữa. Nhưng rồi với tình yêu thương vô bờ bến và sự chăm sóc tận tụy của mẹ, anh lại có thể bước đi bằng chính đôi chân của mình. Khi bắt đầu tập đi trở lại, Davis nhìn thấy một cậu bé đang chơi nhảy cao và anh đã tự nhủ: *“Nhất định mình sẽ làm được điều này vào một ngày nào đó!”*.

Thế là từ đấy, Davis bắt đầu chăm chỉ luyện tập mỗi ngày. Dù đã bước đi khá vững nhưng đôi chân của Davis vẫn còn rất yếu nên anh chưa thể nghĩ đến việc được thi đấu trong những cuộc thi nghiêm túc. Thế nhưng, không nản chí, Davis vẫn tiếp tục nỗ lực tập luyện để đôi chân mình ngày càng trở nên mạnh mẽ và nhanh nhẹn hơn. Và khi lập gia đình, anh may mắn cưới được một người vợ rất thấu hiểu và cảm thông với nguyện vọng của anh. Vợ anh từng nói với anh rằng:

– Walter! Nếu chỉ luyện tập mỗi sức mạnh cho đôi chân thôi thì chưa đủ, anh cần phải cố gắng để có được sức mạnh tinh thần thì mới đạt được thành công như anh mong muốn!

Sau đó, cô nói với anh về *“sức mạnh của niềm tin”* và cô cho rằng điều đó sẽ mang đến cho đôi chân của anh nguồn sức mạnh to lớn hơn.

Và quả thật, *“sức mạnh của niềm tin”* đã đưa Walter Davis đến với thành công rực rỡ sau đó: Anh đã lập kỷ lục thế giới ở nội dung nhảy cao khi tham dự giải điền kinh thế giới. Davis đã làm nên điều kỳ diệu từ chính đôi chân mà nhiều người đã từng e ngại sẽ không bao giờ đứng vững được! Có thể thấy, niềm tin chính là sức mạnh – và Walter Davis đã đạt được điều anh mong muốn bằng niềm tin tuyệt đối của mình.

Hãy biết tha thứ để bình an

Trong Thế chiến thứ II, có hai quân nhân người Mỹ, vốn là tù binh của quân đội Nhật Bản, may mắn được sống sót và trở về với gia đình thân yêu của mình. Sau 50 năm, họ gặp lại nhau trong một cuộc họp mặt của các cựu chiến binh. Khi trò chuyện với nhau, một người đã hỏi người kia:

- Ông có tha thứ cho những người đã cầm tù ông không?
- Không, tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho họ! – Người kia nói, giọng tức giận.
- Thế thì ông vẫn đang là người bị cầm tù. – Người thứ nhất nhẹ nhàng nói.

Trong quyển Kinh Pháp Cú (Dhammapada), Phật dạy rằng::

Ta là kết quả của những gì ta nghĩ
Ta hồi sinh với những suy nghĩ của chính ta
Với sự nghĩ suy ta làm nên thế giới.
Nói và làm với một trí óc ô uế,
Rắc rối sẽ theo ta,
Như những bánh xe lăn theo con bò.

Ta là kết quả của những gì ta nghĩ.
Ta hồi sinh với những suy nghĩ của chính ta.
Với sự nghĩ suy ta làm nên thế giới.
Nói và làm với một trí óc thuần khiết,
Hạnh phúc sẽ theo ta
Như chiếc bóng chở che ta, không suy suyển được.

Thư Viện © Online

Hãy làm việc với một nụ cười

Một nữ triệu phú tật nguyền đã hào phóng tặng phần lớn tài sản của mình cho một tổ chức từ thiện. Mỗi khi tham dự các cuộc họp mặt của tổ chức từ thiện, bà thường đứng ở bên ngoài để tiếp đón tất cả những ai bước vào hoặc rời khỏi hội trường.

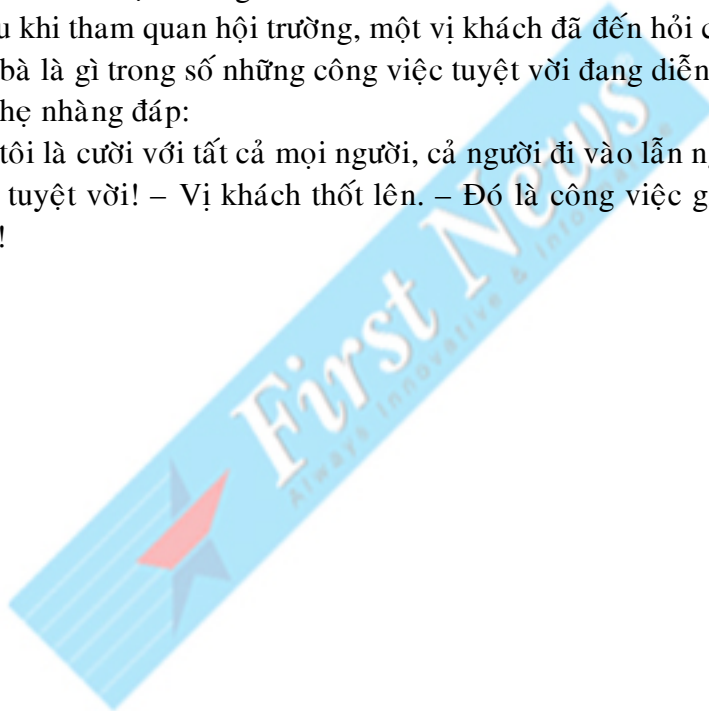
Một ngày kia, sau khi tham quan hội trường, một vị khách đã đến hỏi chuyện bà:

– Công việc của bà là gì trong số những công việc tuyệt vời đang diễn ra ở đây?

Vị nữ triệu phú nhẹ nhàng đáp:

– Công việc của tôi là cười với tất cả mọi người, cả người đi vào lẫn người đi ra!

– Một công việc tuyệt vời! – Vị khách thốt lên. – Đó là công việc giá trị nhất mà chúng ta có thể làm để thay đổi thế giới!

Tôi là một phần của bạn!

Một phụ nữ người Anh quyết định cống hiến cả đời mình cho các hoạt động nhân đạo và cô đã chọn Nam Phi làm điểm bắt đầu cho những dự định của mình. Ngày đầu tiên, cô mang theo một giỏ quà rất lớn – nào là bánh kẹo, áo quần, búp bê, trò chơi điện tử và nhiều vật dụng khác – để tặng cho các trẻ em ở một thị trấn nghèo nọ. Thế nhưng, điều mà cô không bao giờ nghĩ đến đã bất ngờ xảy ra: không một đứa trẻ nào dám đến gần cô, cho dù chúng nhìn những món quà xinh xắn ấy một cách thèm thuồng. Cô càng tiến đến gần, chúng càng chạy xa cô.

Sau nhiều ngày suy nghĩ, cuối cùng cô đã phát hiện ra rằng chính màu da của cô đã ngăn cách cô với bọn trẻ. Kỳ thực, những đứa trẻ e sợ cô bởi vì cô là người da trắng và chúng là người da đen.

Thế rồi cô chợt nảy ra một ý tưởng táo bạo. Vào hôm sau, cô đã trang điểm thật sậm màu để trông giống như một phụ nữ da màu và tiếp tục đến khu nhà ổ chuột ấy. Không ngoài dự đoán, những đứa trẻ liền chạy đến vây quanh cô và tranh nhau đòi quà: “*Cô ơi, cho cháu búp bê với!*”; “*Cô ơi, cô có thể cho quả bóng đó được không?*”; “*Cho cháu xin một ít kẹo sôcôla nhé?*”... Hôm đó, cô bật khóc trong niềm hạnh phúc vô bờ.

Nếu bạn có ý nguyện phục vụ cho những người không cùng văn hóa, chủng tộc với mình thì hãy cố trở thành một phần của họ. Rồi phép màu sẽ xảy đến!

Những con ốc sên trong đời

Một con thiên nga xinh đẹp đáp xuống một con suối. Nó đưa mắt quan sát xung quanh và nhìn thấy một con sếu đang lội ở chỗ nước nông gần bãi bùn để tìm ốc sên.

Cũng lúc đó, Sếu nhìn về phía Thiên nga và hỏi:

– Bạn từ đâu đến vậy? Tôi chưa bao giờ thấy bạn ở nơi này cả!

Thiên nga đáp lời, giọng kiêu hãnh:

– Tôi đến từ Thiên đường.

– Vậy Thiên đường ở đâu? – Sếu hỏi thăm nhưng mắt vẫn không rời khỏi vũng bùn.

– Bạn chưa bao giờ nghe nói đến Thiên đường yên bình và xinh đẹp ở tận trên trời cao kia à? – Thiên nga ngạc nhiên hỏi.

– Chưa! Chưa bao giờ! – Sếu ung dung. – Cuộc sống của tôi rất bận rộn ở đây. Dòng suối này mỗi năm lại đục hơn nhưng không bao giờ thiếu những con ốc sên béo ngậy. Thế nên tôi lấy đâu thời gian để nghĩ về một vùng đất xa xôi khác chứ?

Thiên nga tiếp tục cuộc nói chuyện bằng cách ca ngợi Thiên đường của mình với những từ hoa mỹ – nào là những cánh cổng có đính ngọc trai được gọi là Ngọc Môn, những con đường dát vàng và những dòng sông lấp lánh như pha lê.

– Thế có con ốc sên nào trong những dòng sông xinh đẹp ấy không? – Sếu thản nhiên cắt ngang dòng cảm xúc của Thiên nga.

– Dĩ nhiên là không rồi! – Thiên nga khó chịu đáp.

– Nếu thế thì bạn hãy cứ giữ lấy Thiên đường cho riêng mình đi! Tôi không thể sống ở nơi mà không có ốc sên! – Sếu tuyên bố trong lúc lội dọc theo bờ sông nhầy nhụa để tìm thêm thức ăn.

Thực tế, rất nhiều người trong chúng ta cũng giống như con Sếu trong câu chuyện trên. Chúng ta luôn bị ám ảnh bởi “những con ốc sên”, mà chính xác là những niềm vui thích chỉ thoáng qua trong thế giới rộng lớn này mà phớt lờ đi Thiên đường cùng những tặng phẩm của nó. Thế nhưng, điều bạn cần ghi nhớ là trong cuộc sống, nếu bạn không mưu cầu những điều cao hơn thực tại thì bạn sẽ không thể nào đến được Thiên đường.

Toa thuốc diệu kỳ

Oliver Goldsmith, nhà văn người Anh, được nhiều người tôn vinh như một bác sĩ thực thụ dù ông không biết tí gì về y thuật. Chuyện kể rằng một ngày nọ, có một bà lão đến tìm Goldsmith để cầu xin sự giúp đỡ của ông. Bà nói với ông trong nước mắt:

– Thưa ngài, chồng tôi đang ốm rất nặng nhưng không bác sĩ nào chịu đến khám cho ông ấy vì chúng tôi không có tiền. Xin ngài hãy rủ lòng thương đến khám cho người chồng tội nghiệp của tôi.

Không hề do dự, Goldsmith liền đi theo bà lão về nhà bà. Nhìn ngôi nhà lạnh lẽo và trống hoác của bà cụ, ông không khỏi chạnh lòng. Chồng bà lão đang nằm trên giường; gầy gò và yếu ớt. Goldsmith nhìn quanh nhà: Không có một ngọn lửa nào trong lò sưởi dù trời đang giữa mùa đông rét buốt.

Sau vài lời trao đổi với đôi vợ chồng già, Goldsmith quay sang nói với bà lão:

– Tôi sẽ gửi cho bà một ít thuốc. Bà nhớ cho bệnh nhân uống theo chỉ dẫn trong toa thuốc của tôi nhé.

Nói đoạn, ông mau chóng trở về nhà và bỏ 10 đồng ghine vào hộp thuốc. Sau đó, ông dán toa thuốc lên chiếc hộp với nội dung: *“Dùng mỗi ngày một đồng để mua thức ăn, sữa và than. Hãy kiên nhẫn và hy vọng”*.

“Toa thuốc” đặc biệt ấy đã làm nên điều kỳ diệu cho đôi vợ chồng già, những người đã và đang chịu đựng khổ đau vì đói nghèo và cô độc. Chính những đồng tiền đầy tình nghĩa kia đã cứu sống họ và nhiều năm sau đó, họ đều không quên ghé thăm vị “bác sĩ” tốt bụng để tỏ lòng biết ơn đối với ông.

Chúa và ông lão đóng giày lương thiện

Nhà văn Tolstoy có một truyện ngắn rất xúc động viết về một người thợ đóng giày già cả nhưng rất sùng đạo. Một đêm nọ, ông nằm mơ thấy Chúa Jesu bảo sẽ đến thăm ông. Thế là ngày hôm sau, ông quyết định không làm việc mà chỉ ngồi bên cửa sổ để tìm kiếm Chúa trong dòng người qua lại. Thế rồi ông nhìn thấy một phụ nữ đang bế đứa con nhỏ của mình đi về phía ông với vẻ mặt tuyệt vọng. Ông mời họ vào nhà, mang thức ăn đến cho họ và cố gắng giúp đỡ họ với tất cả khả năng của mình.

Sau đó, ông nhìn thấy một người đàn ông đang run cầm cập trong cái giá lạnh của mùa đông để dọn đống tuyết cao ngất giữa đường. Một lần nữa, người thợ đóng giày lại mời người đàn ông ấy vào nhà và chia sẻ với ông ấy bữa ăn của mình.

Người thợ đóng giày tốt bụng tiếp tục ngồi đợi Chúa mãi cho đến nửa đêm nhưng vẫn không gặp được Ngài. Thất vọng và kiệt sức, ông quyết định đi ngủ. Và theo thói quen, ông mở Kinh thánh ra đọc và đã nhìn thấy dòng chữ: *“Bất cứ con làm điều gì cho những người nhỏ bé nhất thì thật sự là con đang làm điều đó cho Ta”*.

Đọc đến đấy, người thợ đóng giày mỉm cười vì ông nhận ra rằng Chúa thật sự đã đến thăm ông – không phải một lần mà là rất nhiều lần trong ngày và trong bộ dạng của những người nghèo khó mà ông đã giúp đỡ.

ThuvienOnline

Không thích hợp

Khi còn là Tổng thống, McKinley⁽³⁾ đã phải đối mặt với một quyết định khó khăn khi phải lựa chọn hai người ngang tài ngang sức vào vị trí Đại sứ Hoa Kỳ ở một quốc gia khác. Tất nhiên cuối cùng ông cũng đã đưa ra quyết định của mình, nhưng điều đặc biệt là quyết định ấy không xuất phát từ năng lực hay thâm niên của hai ứng viên mà đến từ một sự việc mà ông tình cờ được chứng kiến cách đây nhiều năm.

Lúc bấy giờ, McKinley còn là thành viên của Hạ viện. Một đêm nọ, ông bắt xe điện về nhà và chọn cho mình một chiếc ghế trống ở băng sau. Một lúc sau, một người phụ nữ bước lên xe với một túi đồ rất nặng. Cô đi dọc lối đi để tìm chỗ ngồi nhưng trên xe không còn chiếc ghế trống nào. Cuối cùng, cô đành phải đứng gần cửa ra vào với chiếc túi quá nặng và không ngừng chao đảo giữa lối đi.

Thế rồi McKinley nhìn thấy người đàn ông ngồi cạnh cô gái đột nhiên nâng tờ báo đang đọc lên ngang tầm mắt để không phải thấy những gì đang diễn ra trước mặt. Ngay lập tức, McKinley đến chỗ cô gái, xách chiếc túi và đề nghị cô ngồi vào chỗ của mình. Điều đáng nói là người đàn ông đã tránh nhìn cô gái ban nãy chính là một trong hai ứng cử viên cho vị trí Đại sứ Hoa Kỳ sau này. Ông ấy đã bị McKinley loại vì hành động đáng trách của ngày đó.

Có thể thấy, chỉ với một hành động ích kỷ tưởng chừng rất nhỏ bé, người đàn ông đó đã tự tước đi cơ hội ngàn vàng cho việc phát triển sự nghiệp của mình.

⁽³⁾William McKinley, Jr (1843 - 1901): Tổng thống thứ 25 của Mỹ.

Lòng “từ tâm” giả tạo

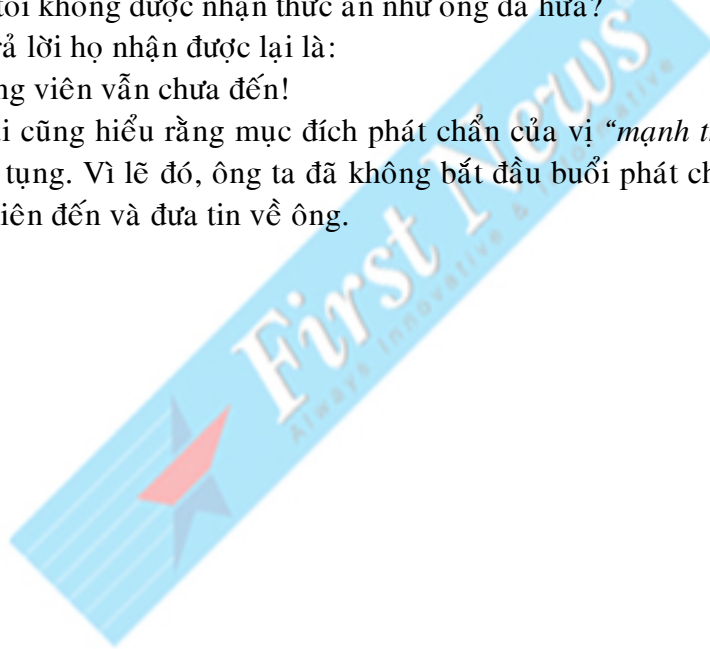
Người đàn ông nọ tuyên bố sẽ phân phát thức ăn cho những người nghèo ở khu ổ chuột trong thành phố. Nghe vậy, ngay từ sáng sớm, rất nhiều người đã đến xếp hàng chờ đợi. Một lát sau, thức ăn được mang ra trước sự phấn khởi của đám đông. Thế nhưng, người đàn ông kia vẫn chưa cho buổi phát thức ăn từ thiện bắt đầu. 30 phút, rồi 1 giờ trôi qua mà mọi thứ vẫn chẳng có gì thay đổi. Thất vọng, họ gào lên:

– Tại sao chúng tôi không được nhận thức ăn như ông đã hứa?

Buồn thay, câu trả lời họ nhận được lại là:

– Bởi vì các phóng viên vẫn chưa đến!

Đến đây, có lẽ ai cũng hiểu rằng mục đích phát chẩn của vị “*mạnh thường quân*” kia thật ra chỉ là để được nổi tiếng và ca tụng. Vì lẽ đó, ông ta đã không bắt đầu buổi phát chẩn “từ tâm” giả tạo của mình cho đến khi các phóng viên đến và đưa tin về ông.

Thượng đế đang quan sát bạn

Một cậu bé đến thăm bà của mình và nhìn thấy bức chân dung rất lớn về một vị thần với dòng chữ bên dưới: *Thượng đế đang quan sát bạn*. Sau khi nhìn thấy hàng chữ ấy, cậu bé đột nhiên im lặng một cách khác thường và mắt vẫn không rời khỏi bức tranh. Thấy vậy, người bà liền hỏi:

– Chuyện gì xảy ra với cháu vậy?

Cậu bé trả lời, giọng e dè:

– Cháu phải ngoan và cư xử đúng mực ở đây vì Thượng đế đang quan sát cháu và Người sẽ phạt cháu nếu cháu nghịch.

Người bà bật cười trước câu trả lời ngây thơ của cháu. Bà trấn an cậu bé:

– Không phải như vậy đâu cháu à! Thượng đế quan sát cháu mọi lúc mọi nơi bởi vì Người yêu cháu nhiều đến nỗi không thể rời mắt khỏi cháu!

Có thể nói, đây chính là một trong những cách thức hữu hiệu nhất có thể giúp chúng ta nuôi dưỡng suy nghĩ và cảm xúc tích cực. Tôi vẫn thường cầu nguyện:

*Trái tim con là ngôi nhà nhỏ nhắn
Xin Thượng Đế hãy mở rộng nó để con đón tiếp Người!
Trái tim con là ngôi nhà tan vỡ
Xin Người hãy hàn gắn nó để nó xứng đáng với Người!
Trái tim con là ngôi nhà ô ướ
Xin Người hãy khiến nó trắng sạch hơn tuyết!
Để khao khát sâu thẳm nhất trong con được hoàn thành
Khi Người tới trú ngụ trong ngôi nhà của trái tim con
Mãi mãi và mãi mãi về sau
Và rồi con sẽ sống, sẽ đi*

Và làm những công việc hàng ngày với sự hiện diện rạng rỡ của Người, ôi Thượng Đế!

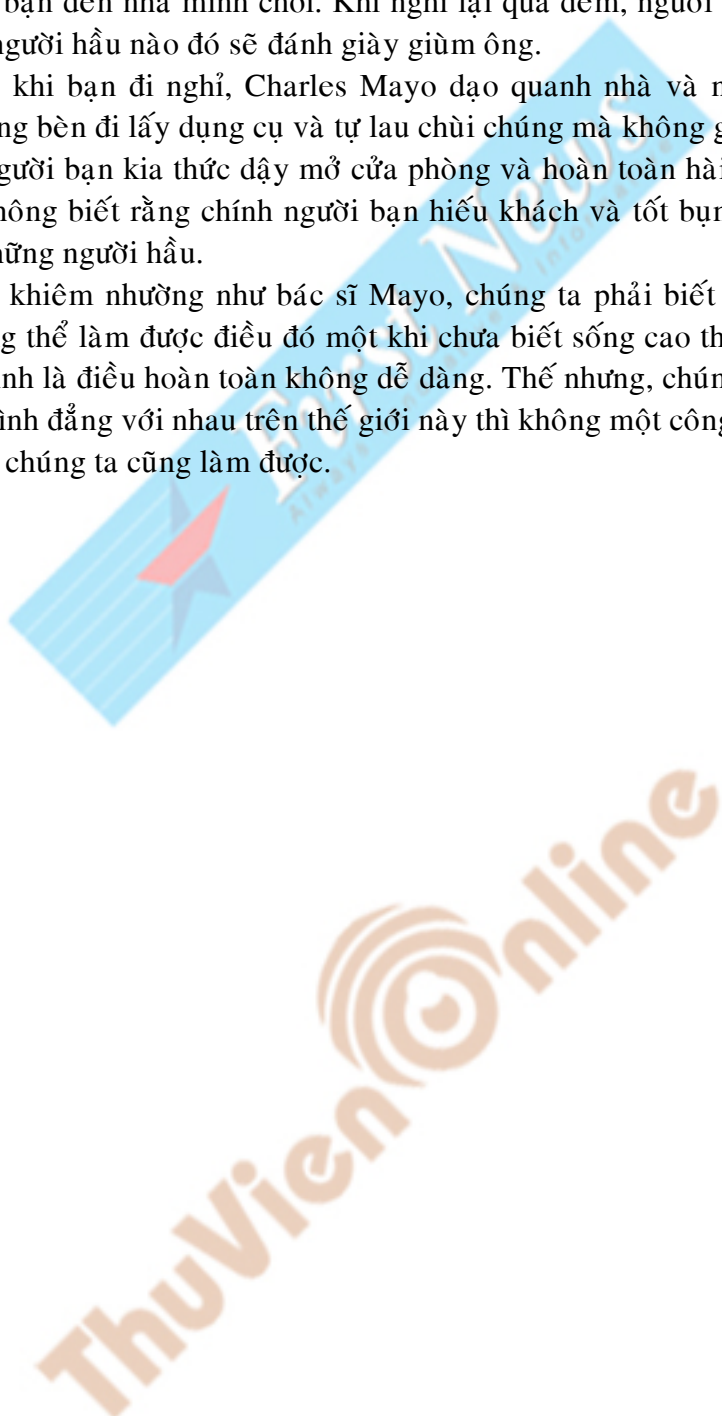
Sự khiêm nhường đáng kính

Bác sĩ Charles Mayo được biết đến với vai trò là người sáng lập ra Bệnh viện Mayo uy tín trên toàn thế giới. Thế nhưng, ông còn được người đời ca tụng bởi cách đối đãi hết sức tử tế của ông với bạn bè. Một lần, ông mời một người bạn đến nhà mình chơi. Khi nghỉ lại qua đêm, người bạn kia đã đặt đôi giày trước cửa phòng với hy vọng người hầu nào đó sẽ đánh giày giùm ông.

Tối hôm đó, sau khi bạn đi nghỉ, Charles Mayo dạo quanh nhà và nhìn thấy đôi giày bên ngoài phòng của người bạn. Ông bèn đi lấy dụng cụ và tự lau chùi chúng mà không gọi bất kỳ người phục vụ nào.

Sáng hôm sau, người bạn kia thức dậy mở cửa phòng và hoàn toàn hài lòng với đôi giày sáng bóng trước cửa. Ông ấy đã không biết rằng chính người bạn hiếu khách và tốt bụng của mình đã làm một việc mà lý ra chỉ dành cho những người hầu.

Để có thể cư xử khiêm nhường như bác sĩ Mayo, chúng ta phải biết gạt bỏ cái tôi của mình. Tất nhiên, chúng ta sẽ không thể làm được điều đó một khi chưa biết sống cao thượng và vị tha. Chắc chắn là việc từ bỏ cái tôi của mình là điều hoàn toàn không dễ dàng. Thế nhưng, chúng ta cần ý thức được rằng khi con người cùng tồn tại bình đẳng với nhau trên thế giới này thì không một công việc nào là thấp hèn và nếu người khác làm được thì chúng ta cũng làm được.

Không dành cho tôi!

Một ngày nọ, tướng Robert Lee⁽⁴⁾ cùng các sĩ quan và binh lính của mình đáp tàu hỏa đi đến doanh trại khác. Khi tàu dừng lại đón khách ở một ga nhỏ thì có một phụ nữ gầy guộc và nghèo khổ bước lên tàu trước ánh mắt e dè của nhiều người. Bà đưa mắt tìm kiếm chỗ ngồi nhưng vô vọng vì toa tàu đã chật ních người. Tướng Lee chờ đợi phản ứng của các binh lính của mình và ông hết sức thất vọng khi không ai chịu nhường ghế của họ cho người phụ nữ tội nghiệp kia.

Khi bà bước đến gần, ngay lập tức, tướng Lee đứng dậy nhường chiếc ghế của mình cho bà trước sự ngỡ ngàng của nhiều người. Thấy vậy, các sĩ quan tranh nhau nhường ghế của mình cho ông.

– Không cần đâu! – Tướng Lee nói cứng rắn. – Nếu các ngài không thể nhường ghế cho một phụ nữ nghèo khổ thì các ngài cũng không thể nhường nó cho tôi!

⁽⁴⁾Robert Lee (1807 – 1870): Anh hùng dân tộc, Tướng chỉ huy quân đội miền Nam trong cuộc nội chiến Hoa Kỳ.